

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.392/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. ... ügyvéd, pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve, címe felperesnek, a dr. Kiss Attila ügyvéd (Nyíregyháza, Bocskai út 3. szám) által képviselt III.r. alperes neve, címe III. rendű alperes ellen tulajdonjog bejegyzésének tőrése iránt indított perében a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 3.P.20.414/2010/6. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg a III. rendű alperesnek 15 nap alatt 25 000 (Huszonötezer) forint fellebbezési eljárási költséget.

A felperest képviselő pártfogó ügyvédet az első- és másodfokú eljárásban való képviseléstért megillető díjat az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes édesapja, **H. J.**, 1985-től a 2008. október 2-án bekövetkezett haláláig élettársi kapcsolatban élt a III. rendű alperessel.

A ny.-i ..85/11/A/5 helyrajzi szám alatti, korábban tanácsi bérlakásnak, valamint az állam tulajdonából önkormányzati tulajdonba került ny.-i ..69/34 számú tulajdoni külön lapon ..85/11/A/34 helyrajzi számú, ténylegesen a Ny., Á. út .. szám alatti ... számú személygépkocsi tárolónak az örökhagyó volt a kizárólagos bérlője.

A társasházzá alakítást követően az 1991. augusztus 22-én kelt szerződéssel az akkor hatályban volt 32/1969. (IX. 30.) Kormányrendelet alapján a III. rendű alperes, mint a bérlő élettársa vásárolta meg a lakást, valamint a közös tulajdoni részekből ahhoz tartozó 223/10000 tulajdoni hányadrészt a **Ny. I. és Sz. V.-tól**, 90 304 forintos csökkentett

vételáron. Ugyancsak a III. rendű alperes vásárolta meg az 1994. szeptember 26-án kelt adásvételi szerződéssel a Ny. Megyei Jogú Város Önkormányzatától a garázs helyiséget is, az ahhoz tartozó 75/10000 közös tulajdoni hányaddal együtt 200 000 forintos vételáron.

A felperes az örökhagyó gyermekeként, törvényes örökösi minőségében előterjesztett kiegészített, illetve módosított keresetében az ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára vonatkozóan kérte tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését, és ezzel egyidejűleg a III. rendű alperes tulajdonjogának törlését. Hivatkozott arra, hogy jogelődjét a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdése alapján tulajdoni igény illetve meg az ingatlanok $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadára vonatkozóan, minthogy azokat az élettársak az együttélésük alatt a közös gazdálkodás eredményeként szerezték meg. Hivatkozott továbbá arra, hogy örököstársa, az örökhagyó másik gyermeke osztályos egyezség címén az őt megillető tulajdoni igény érvényesítéséről a felperes javára lemondott, ekként ő vált jogosulttá az örökhagyót megillető igény kizárólagos érvényesítésére. Csatolta testvérének erre vonatkozó, 2008. november 11-én kelt teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozatát.

Az alperes ellenkérelmében a vele szemben előterjesztett kereset elutasítását kérte. Állította, hogy az ingatlanok vételárát a korábban az ő és néhai férje közös tulajdonában álló M., H. O. utcán lévő lakás 1991. április 2-án történt eladásából befolyt, az őt megillető tulajdoni hányadnak megfelelő vételárból fedezte, ennél fogva az ingatlanok a különvagyonába tartoznak. Ennek bizonyítására becsatolta a H. O. utca .. szám alatti lakásra 1991. április 2-án megkötött adásvételi szerződést, amelynek tanúsága szerint a III. rendű alperes, mint a lakás $\frac{2}{4}$ részbeni, valamint a III. rendű alperes lánya **Sz. Ané**, mint a lakás $\frac{1}{4}$ részbeni tulajdonosa a tulajdoni hányadaikat 1 450 000 forintért értékesítették az ingatlan $\frac{1}{4}$ részbeni tulajdonosának **T. K.-nak** (a III. rendű alperes fiának), valamint **Tné L. E.-nak**.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest a III. rendű alperes javára perköltség megfizetésére.

Megállapította, hogy a Ptk. 598. §-ának rendelkezéséből következően az öröklés pillanatában az örökös kizárólag az örökhagyónak a halál időpontjában meglévő vagyonát szerzi meg. Öröklés útján tehát csak azok a vagyontárgyak és vagyoni jellegű jogok szállnak át, amelyek polgári jogi jellegűek, és amelyekben jogutódlásnak helye van. Hagyaték hiányában az öröklés kizárt.

A Ptk. 116. §-ának (1) bekezdése az ingatlan-nyilvántartáson kívül tulajdonjogot szerzőnek biztosít igényérvényesítési lehetőséget arra, hogy a bejegyzett tulajdonossal szemben a tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartást feltüntesse. Minthogy az örökhagyó a halála időpontjában a perbeli ingatlanoknak nem volt tulajdonosa, életében ilyen igényt a III. rendű alperessel, mint bejegyzett tulajdonossal szemben - aki egyébként a tulajdonjogát ellenérték fejében, jóhiszeműen, és a jognak megfelelően szerezte meg - nem érvényesített, a felperes az élettársi vagyontársaságra alapítva öröklés jogcímén tulajdoni igényt nem érvényesíthet a szerződés szerint kizárólagos tulajdonszerző III. rendű alperessel szemben.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdése értelmében az élettársi kapcsolat fennállása alatt keletkezett vagyona vonatkozóan általános szabályként érvényesül a közös szerzés vétele, ettől azonban az élettársak szerződésai eltérhetnek. A III. rendű alperes élettársként vásárolta meg az ingatlanokat és szerzett azon a saját különvagyonából megfizetett vételár ellenében tulajdonjogot, ekként közös szerzemény bizonyítása hiányában is megalapozatlan a felperes keresete.

Az elsőfokú ítélet ellen előterjesztett fellebbezésében a felperes - tartalma szerint - annak megváltoztatását, és a III. rendű alperes kereset szerinti marasztalását kérte, perköltségre is igényt tartva.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem helytállóan állapította meg a tényállást, s ebből következően érdemi döntése is téves. Az élettársak együttélése alatti vagyonszerzésre vonatkozó polgári jogi szabályozásból következően az örökhagyónak a közösen megszerzett vagyontárgyra dologi jogi igénye volt, minthogy a megszerzett vagyontárgynak a szerzéshez való közreműködése arányában annak ellenére tulajdonosnak kellett tekinteni, hogy az ingatlan-nyilvántartásban csupán a III. rendű alperes tulajdonjogát jegyezték be. A Ptk. magyarázata szerint, ha az élettársak együttélésük alatt közösen vagyontárgyakat vesznek, az ebből származó jogokat és kötelezettségeket illetően egyetértenek abban, hogy azok közös tulajdonba kerülnek. A vagyonszerzésben élő élettársak vagyonszerzésénél különválnak a külső, harmadik személyek felé megnyilvánuló és a belső, az élettársak egymás közti viszonya. Az tehát, hogy a külső jogviszonyban külön-külön szerzőként jelennek meg, nem jelenti azt, hogy belső viszonyukban ne lennének együttes szerzők, figyelemmel az együttélés alatt szerzett vagyontárgyak közös tulajdonára. Ha az élettársi kapcsolatot felszámolják, dologi jogi igény illeti meg azt az élettársat, aki az ingatlan-nyilvántartásba nincs bejegyezve.

A perbeli esetben az élettársi jogviszony nem a kapcsolat felszámolásával, hanem az örökhagyó halálával szűnt meg, akként, hogy az örökhagyó életében nem rendezte a tulajdonjogának ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzését, ez azonban nem jelenti azt, hogy arról az örökhagyó lemondott volna, ezért az igény öröklés tárgya volt.

Az elsőfokú bíróság nem mérlegelte továbbá megfelelően azt a körülményt, hogy az ingatlanokra az örökhagyó rendelkezett bérleti és vételi joggal, valamint jelentős mértékű jövedelemmel és vagyonnal is bírt, a vásárláshoz szükséges pénzösszeg tehát rendelkezésére állt, azonban nyilvánvalóan azért nem tartotta szükségesnek a tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartási bejegyzését, mert a vétel időpontjában már 5 éve, tehát tartósan fennállt a III. rendű alperessel az élettársi kapcsolata.

Alaptalanul jutott az elsőfokú bíróság továbbá arra a következtetésre, hogy a III. rendű alperes az ellenértéket a különvagyonából, a H. O. utcai ingatlan eladásából fedezte. A III. rendű alperes a perben ezzel kapcsolatban egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tett, ezek egyike szerint a vételárát az örökhagyóval közösen használt M., P. utcai ingatlan korszerűsítésébe, illetve felújításába fektette, majd ugyanezen pénzösszegre vonatkozóan másik nyilatkozatában azt állította, hogy az Á. utcai ingatlanok vételárát fizette ki abból.

A III. rendű alperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet indokai alapján történő helybenhagyását indítványozta. Hivatkozott arra, hogy a Ptk. 578/G. § (1) bekezdésének rendelkezéseiből következően - szemben a Csjt. 27. §-ában szabályozott házastársi közszerzeménnyel - a közös szerzés vélelme élettársi kapcsolat esetében nem generális szabály, ez esetben ugyanis a felperesnek bizonyítania kellett volna a „közszerzemény” tényét, valamint a szerzési arányt.

E bizonyítási kötelezettségének azonban a felperes nem tett eleget, ugyanakkor a III. rendű alperes a perben igazolta azt, hogy saját pénzéből vásárolta meg az ingatlanokat, abban tehát közszerzeményi érték nem volt.

A felperes fellebbezése nem alapos.

Az elsőfokú bíróság ítéletében - jóllehet ezt kategorikusan nem mondta ki - elsődlegesen a keresetösségi jog hiányára tekintettel utasította el a felperes keresetét, hivatkozva arra, hogy a felperes saját személyében nem jogosult a jogelődjét megillető, a Ptk. 116. §-ának (1) bekezdésén alapuló tulajdoni igényét saját személyében érvényesíteni.

Erre tekintettel az ítélőtábla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felperes örökösként rendelkezett-e keresetösségi joggal, azaz a Pp. 3. §-ának (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel jogosult volt-e a per megindítására.

A Ptk. 598. §-ában szabályozott hagyaték fogalmába az e körben kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően az örökhagyót megillető mindaz a polgári jogi értelemben vett vagyon beletartozik, amelynek öröklés útján történő átszállását jogszabály nem zárja ki. A hagyaték tárgya ennek megfelelően lehet az örökhagyó ingatlan, illetve ingó vagyona, az őt megillető jogok, illetve kötelezettségek, és abból kiindulva, hogy az örökös az örökléssel ugyanolyan jogi helyzetbe kerül, mint amilyenben az örökhagyó volt, azok a polgári jogi igények is, amelyeket az örökhagyó életében érvényesíthetett volna. Jogszabály kizáró rendelkezése hiányában tehát nem volt törvényi akadálya annak, hogy a felperes saját jogán az általa megindított perben érvényesítse az örökhagyót az általa állítottak szerint megillető tulajdoni igényt. A felperest tehát az anyagi jogi jogszabályok alapján - az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően - az általa érvényesített igény jogosultjának kell tekinteni.

Az elsőfokú bíróság ítélete azonban az érdemi döntést tekintve, az indokolási résznek az előbbi, valamint a fellebbezésben és az ellenkérelemben foglaltakra is tekintettel a következőkben részletezendők szerinti kiegészítésével, illetve helyesbítésével jogszerű.

A jelenleg a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezés a korábban egységesnek tekinthető bírói gyakorlat szerint az elsőfokú ítéletben kifejtetteknek megfelelően valóban törvényi vélelmet állít fel az élettársi jogviszony fennállása alatt az élettársak vagyonában bekövetkezett vagyonszaporulat fennálló közös tulajdonra vonatkozóan. Ezt az értelmezést tartalmazza többek között a BH. 2007. évi 122. sorszám alatt közzétett, valamint az EBH 2008.1782. szám alatti elvi határozat. A BDT. 2006. évi 1368. sorszám alatti eseti döntésben azonban az eljáró bíróság úgy foglalt állást, hogy az

élettársi kapcsolat alatt szerzett vagyontárgyakra a közös szerzés vélelme nem áll fenn, a Ptk. hivatkozott rendelkezésének egyszerű nyelvtani értelmezése alapján ugyanis abból az a következtetés vonható le, hogy az élettársi jogviszony fennállása alatt szerzett dolog csak akkor közös tulajdon, ha annak megszerzésében az élettársak mindegyike közreműködött.

Annak, hogy a hivatkozott jogszabályi rendelkezés törvényi vélelmet állít-e fel, vagy nem, a feleket terhelő bizonyítási kötelezettség szempontjából van jelentősége, minthogy vélelem esetén az élettársi kapcsolat fennállása önmagában megteremti a közös szerzés jogalapját, míg ellenkező esetben a közös szerzésre hivatkozó félnek az élettársi jogviszony fennálltán kívül a dolog megszerzésében való közreműködést is bizonyítani szükséges.

Az ítéletábra a fentiek közül a törvényi vélelemre vonatkozó álláspontot osztja, jóllehet az 578/G. § (1) bekezdésének szövegezése csupán a nyelvtani értelmezés szerint ebből a szempontból valóban nem egyértelmű, abból a mondat hangsúlya kétséget kizáróan nem állapítható meg, ennél fogva az nem felel meg a törvényi vélelem megfogalmazására szokásosan alkalmazott jogszabályalkotási módszernek.

Ugyanakkor a rendszertani és történeti jogértelmezés alkalmazása esetén a jogalkotói akaratot vizsgálva a következők állapíthatóak meg:

A Ptk-ba a közös háztartásban élők vagyoni viszonyaira vonatkozó rendelkezéseket első ízben az 1977. évi IV. törvény iktatta be, amelynek indokolásából is megállapíthatóan a jogalkotó a közös háztartásban élők - köztük az élettársak - vagyoni viszonyait a Legfelsőbb Bíróságnak az addigi bírói gyakorlatot összegző, a 369. számú állásfoglalással módosított 94. számú PK. állásfoglalásban foglaltaknak megfelelően kívánta rendezni.

A korábbi bírói gyakorlat pedig az élettársak vagyoni közösségét kifejezetten erre vonatkozó rendelkezés hiányában az állampolgárok polgári jogi társaságának egyik fajtájaként határozta meg, azzal, hogy mögöttes jogterületként a polgári jog szabályait tartotta alkalmazandónak. Megállapította, hogy az élettársak között ennek megfelelően nem egyszerű tulajdonközösség jön létre, tekintve, hogy az élettársak tartós, érzelmi és gazdasági közösségben élnek együtt, gazdasági tevékenységet is igénylő közös céljuk elérése érdekében együttműködnek, egymást támogatják, egymással akarategységben járnak el, s anyagi eszközeiket is a közös cél elérésének szolgálatába állítják. E közös gazdasági tevékenységből származó jogok és kötelezettségek megosztásának jogalapját és módját azonban az élettársak rendszerint nem szabályozzák, ugyanakkor megállapítható, hogy hallgatólagosan egyetértenek abban, hogy az együttélésük és közös gazdasági tevékenységük eredményeként szerzett vagyon közös tulajdonukba kerüljön, akkor is, ha kifelé - harmadik személyek irányában - és a telekkönyvben csupán egyikük jelentkezik szerző félként, illetőleg tulajdonosként. Erre tekintettel tartotta szükségesnek azt, hogy az élettársi jogviszony megszűnésekor az elszámolás vagyonmérleg felállításával történjen meg, amelynek során figyelembe kellett venni az élettársi közösségbe bevitt különvagyoni részeket, a továbbiakban pedig azt, hogy melyik élettárs milyen arányban működött közre a közösen szerzett vagyonban, és csak ennek megfelelően lehetett megállapítani az élettársak részesedését. A hallgatólagos megállapodásra (akarategységre) tekintettel pedig az élettársak a belső jogviszonyukban együttes szerzők, a külső jogviszonyban megjelenő

tényekre tekintet nélkül közös tulajdonosai tehát annak, amit együttélésük alatt a közös gazdálkodásuk eredményeként szereztek. Ebből következően e vagyontárgyakra vonatkozóan a tulajdoni igény megilleti őket.

Megállapítható ugyanakkor, hogy a bírói gyakorlat az élettársak vagyoni viszonyait élesen szembeállította a Csjt-nek az akkor hatályos, de tartalmában a jelenleg hatályossal megegyező 27. §-ában foglalt azzal a szabállyal, mely szerint a házastársak között a házassági életközösség idejére házastársi vagyonközösség keletkezik, amely alapján a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit a házassági életközösség fennállása alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek (kivéve a különvagyon). A Csjt. hivatkozott rendelkezését az élettársakra még a „joghasznoszerűség” alapján sem tartotta alkalmazhatónak, utalva arra, hogy a kiterjesztő jogalkalmazást a két jogviszony eltérő természete és jellege nem tűri.

Mindezeket figyelembe véve arra a következtetésre kell jutni, hogy a Ptk. hivatkozott, és lényegét tekintve máig azonos szövegezésű rendelkezésében az élettársak vagyoni viszonyaira vonatkozó rendelkezésben hangsúlyosnak az tekintendő, hogy az élettársi jogviszony tartama alatt szerzett vagyontárgyak élettársak esetén is közös tulajdonba kerülnek. Minthogy pedig az élettársi jogviszony a közös szerzésre vonatkozó akarategységet eleve feltételezi, a Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdése törvényi vélelmet állít fel.

A III. rendű alperes tehát a fellebbezési ellenkérelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperesnek a perben a közös tulajdont bizonyítani kellett volna, helyesen a III. rendű alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az ingatlanok nem voltak közös tulajdonban, mert azok vételárát a különvagyonából fizette meg.

Kétségtelen, hogy a III. rendű alperes a perben korábban egymásnak ellentmondó nyilatkozatokat tett a különvagyonába tartozó H. O. utcai lakás vételárának felhasználásával kapcsolatban, erre azonban idős kora, és a perbeli adatok szerint fennálló emlékezetromlása megfelelő magyarázattal szolgál. Ugyanakkor a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alapján e körben a tényállás megállapítható volt.

A III. rendű alperes ugyanis a H. O. utcai lakást 1991. április 2-án adta el, amely időponthoz közeli időpontban 1991. augusztus 22-én vásárolta meg a perbeli lakást, míg a garázs megvásárlására 1994. szeptember 26-án került sor. A P. utca .. szám alatti ingatlan felújítását, illetve korszerűsítését azonban az élettársak körülbelül 2004-ben kezdték el, és közösen, valamint az örökhagyó által az ebből az ingatlanból utca bővítés céljára elvett területért kapott 1 200 000 forintos kártalanításból finanszírozták. A két esemény közt eltelt időre tekintettel tehát nyilvánvaló, hogy a III. rendű alperes egészségi állapotából fakadóan is tévedésben volt akkor, amikor előbb nem tudott számot adni a vételár mikénti felhasználásáról, majd úgy nyilatkozott, hogy azt a P. utcai ingatlan felújítására költötte. Tévedését különösen bizonyítja, hogy ez alkalommal azt állította, hogy a H. O. utcai lakás vételárát 2004-2005-ben kapta kézhez, miközben az 1991-ben kelt adásvételi szerződésben foglaltak szerint azt a vevők a szerződés aláírásával egyidejűleg kifizették.

Miután pedig a felperes sem állított a H. O. utcai lakás 1991. évi eladása, illetve a perbeli ingatlanok megvásárlása között eltelt rövid időben anyagi forrást feltételező nagyobb közös beruházást, alappal feltételezhető, hogy a III. rendű alperes a perbeli ingatlanok megvásárlásának időpontjában rendelkezett megfelelő különvagyonni fedezettel a vételár kifizetésére.

Rámutat azonban az ítéletábra arra, hogy a felperes kereseti kérelmét még abban az esetben sem lehetne megalapozottnak tekinteni, ha a perbeli ingatlanok megszerzésében az örökható is közreműködött volna. A felperesnek a 11. sorszám alatti, saját kezűleg írt beadványából, valamint a 3.P.21.100/2009/12. sorszámú jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozata szerint ugyanis 1993-tól kezdődően a perbeli ingatlanok birtokosa kizárólag a III. rendű alperes lett. Az örökható ekkor költözött ki a P. utcai ingatlanba, mert - a felperes előadása szerint - ingóságait a III. rendű alperes az Á. utcai lakásból „kidobálta”. Abból a körülményből tehát, hogy az örökható mindezek ellenére a haláláig, azaz lényegében a lakás esetében mintegy 17 éven keresztül, a garázs esetében pedig 14 év alatt a tulajdoni igényét nem érvényesítette, továbbá tudomásul vette azt, hogy a III. rendű alperes ezen ingatlanokat az élettársi jogviszony fennállása dacára kizárólagosan birtokolta, okserűen vonható le olyan következtetés, hogy ezen vagyontárgyakat a III. rendű alperes különvagyonának tekintette. Mindemellett megállapítható, hogy az örökható az ingatlanok megvásárlásakor nem élt az őt a III. rendű alperesét sorban megelőző vásárlási jogával, arról - ugyancsak a felperes előadása szerint - a III. rendű alperes javára lemondott, ám ennek konkrét okára vonatkozóan maga a felperes sem tudott magyarázatot adni. A lemondás pedig a bizonyítás előbbiekben részletezett egyéb adataival egybevetve ugyancsak az ingatlanok különvagyonni jellege mellett szól. A felperes keresete tehát ezen indokok alapján nem foghatott helyt.

A kifejtetttekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét - az indokolás részbeni kiegészítése, illetve helyesbítése mellett - a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részében a Pp. 87. §-ának (2) bekezdésében foglaltak ellenére elmulasztotta megállapítani, hogy a pereszes felperes pártfogó ügyvédje díjának viselésére a felperes részére engedélyezett személyes költségmentesség folytán a 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdésében foglaltak szerint az állam köteles, csupán az indoklási részben jegyezte meg, és csak azt, hogy a III. rendű alperes nem köteles a díj megfizetésére. Ebből azonban a hivatkozott jogszabály rendelkezése alapján egyértelműen következik, hogy az elsőfokú bíróság az államot tekintette a díj fizetésére kötelesnek, ezért az ítéletábra a Pp. 253. §-a (3) bekezdésének második mondata alapján hivatalból eljárva rendelkezett a pártfogó ügyvéd elsőfokú eljárásban felmerült díjának fizetésére köteles személyéről.

A fellebbezési eljárásban is pereszes felperest a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte a III. rendű alperesnek a fellebbezési eljárásban felmerült, és a Pp. 75. §-ának (1) és (2) bekezdése, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet szerint számított költségei megfizetésére.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd fellebbezési eljárásban felmerült díjának viselésére köteles személyt a Pp. már hivatkozott 87. §-ának (2) bekezdésében, valamint a 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján határozta meg.

A felperest személyes költségmentességére tekintettel pervesztessége ellenére sem lehetett a fellebbezési illeték megtérítésére kötelezni, ezért az az állam terhén marad. (6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a)

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

D e b r e c e n, 2010. október 12.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Süliné dr. Tózsér Erzsébet s.k. előadó bíró, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -